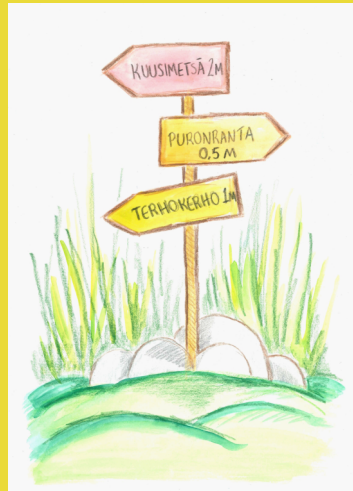

Jasmina Jalonen

Iitu Käpy matkustaa

Iitu Käpy matkustaa

Jasmina Jalonen

© 2024 Jasmina Jalonen

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B,

00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273,

22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-8407-5

Eräänä poutaisena aamuna Unski-varis lennähti litu Kävyin kotikannon pihalle. Hänellä oli jotakin nokassaan litulle.

litu tuli katsomaan ja ilahtui. Hän oli saanut postikortin! Siinä oli kuva hiekkarannasta ja hiekkalinnasta. Aurinkokin paistoi taivaalla. Rannalla näytti kasvavan kastanjapuita.

Kortissa luki:

Hei litu!

*Täällä Kastanjametsässä on
kaunista. Meillä on mukava
ranta ja rannalla hiekkalinna.
Et arvaakaan, mitä kaikkea
hauskaa teemme täällä.*

*Tulethan joskus käymään, niin
näet itse!*

Terveisin Kille ja Kalle Kastanja

P.S. Kerro terveisiä muille!

Nyt litu muisti Killen ja Kallen.
Hän ei ollut nähnyt heitä
pitkään aikaan. Mutta kyllä litu
oli kuullut Kastanjametsästä.

Siellä oli kuulemma lämmintä ja se sijaitsi suuren meren rannalla. litu tuumi, että se taisi olla aika kaukana.

Vesikin oli varmasti lämmintä, ajatteli litu ihaillessaan kortin kuvaa. Olisi kyllä hurjan hauskaa käydä tuolla joskus.

”Mitä sinä, Unski, tiedät tästä paikasta? Olethan nähnyt monenlaisia metsiä. Onko Kastanjametsässä aina näin aurinkoista ja mukavaa?”

”Kyllä siellä on”, Unski nyökkäsi, mutta kiireisenä postinkantajana lehahti lentoon saman tien ja katosi mäntyjen latvojen taa.

litu katseli taivasta haaveillen. Kortti olisi laitettava johonkin näkyvälle paikalle, jotta sitä voisi aina ihastella.

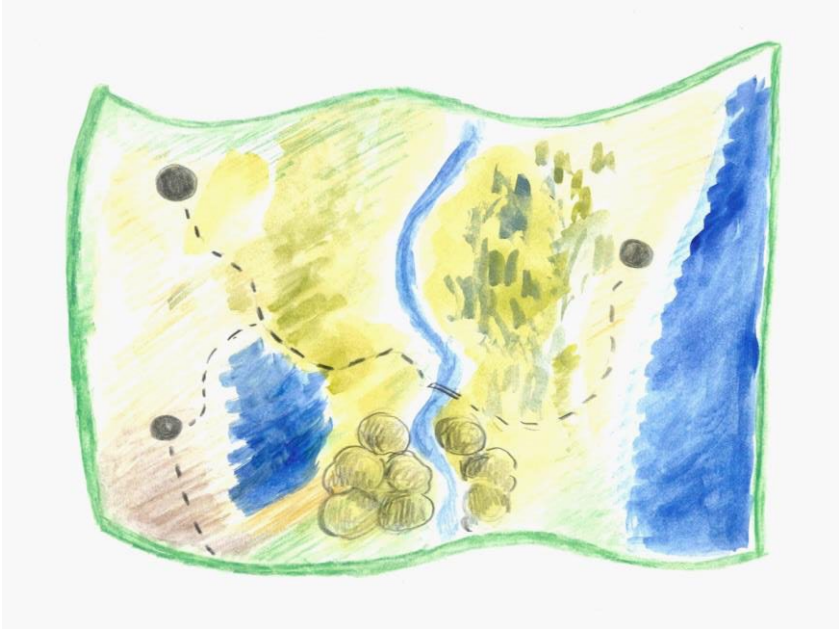
Ystävät tulivat tervehtimään litua. Kortti oli ripustettuna seinälle. Tulijat huomasivat sen oitis. He katselivat sitä kiinnostuneina ja alkoivat itsekin haaveilla matkailusta.

”Mitäpä, jos lähtisimme kaikki yhdessä Kastanjametsään!”, litu ehdotti.

Ystävät innostuivat ajatuksesta. He alkoivat heti suunnitella matkaa ja puhuivat kaikenlaisesta kivasta, mitä Kastanjametsässä ja Kastanjarannalla voisi tehdä. He sopivat, että lähtisivät matkaan heti seuraavana aamuna. Siitä varmasti kehkeytyisi ennennäkemätön seikkailu!

litu oli vielä myöhään illalla niin innoissaan tulevasta seikkailusta, että malttoi tuskin mennä nukkumaan. Mutta kun hän vihdoin asettui levolle,

näki hän unta helteisestä paratiisista. Hän kuljeskeli hiekalla, mutta äkkiä hän tunsikin putoavansa! litu heräsi kierähtäessään lattialle. Se oli ollut onneksi vain pahaa unta! litu hieroi silmiään ja mietti vähän huolissaan, tietäisikö tuollainen uni jotakin huonoa...

Mutta ei uni häntä pitkään vaivannut. Hän kaivoi vanhan reppunsa esiin. Se oli kokenut hieman kovia ja kaipasi paikkaamista. Äkkiäkös litu sitä korjaili. Sitten hän alkoi keräillä kaikkea mukaan tarvittavaa. Ainakin kartta oli tärkeä. Sitä tarvittaisiin pitkällä matkalla, varsinkin kaukaisilla vierailuilla mailla.

Ystävät saapuivatkin jo ovelle. He puhkuivat intoa. Piku, Milli ja Lilli autoivat litua pakkaamaan. Mukaan tarvittiin ainakin paljon eväitä, mutta myös monenlaisia tavaroita. Piku päätti ottaa pyyhkeitä ja aurinkorasvaa. Litu tahtoi ottaa mukaan kameransa. Milli ja Lilli olivat jo sonnustautuneet hellehattuihin ja aurinkolaseihin.

Sitten tavarat lastattiin menopelin kyytiin. Piku nousi kuskin paikalle. Hän käynnisti menopelin. Tänään ei otettaisikaan tavallisia matkustajia kyytiin.

Muut kävyt saivat kulkea omin avuin minne tahtoivat, sillä Piku veisi parhaat ystävänsä aivan erityiselle ajelulle. Nämä olivatkin asettuneet kärryyn ja tehneet olonsa mukavaksi. He kaikki olivat innoissaan. Milli tutki karttaa. Hän huikkasi Pikulle, että pitäisi suunnata suorinta tietä kohti etelää. Menopelin pyörät pyörivät pitkin metsäpolkua ja matkustajat myhäilivät tyytyväisinä kyydissä.

Mutta kuinka pitkälle menopelillä voisi kulkea? Sitä kukaan ei ollut tullut edes ajatelleeksi.

Menopeli kulki vauhdikkaasti neulasten koristamaa polkua pitkin. Matkan aikana he ohittivat monta kantoa ja kiveä sekä erilaisia sieniä. Muut kävyt ja pienet eläimet jäivät katselemaan heitä uteliaina ja ihmetellen erikoista näkyä. Hieman kuoppiakin oli tiessä, mutta ei muutama pompahdus mitään haitannut.

Piku ajoi eteenpäin niin kauan, että seutu alkoi jo tuntua oudolta. Menopeli oli tullut puron rantaan. Yli olisi päästävä, Milli ja Lilli tuumivat ääneen. Mutta missään ei ollut siltaa. Ympärillä oli vain jyrkkää penkerettä sekä kivikkoa. Toisella puolen puroa kasvoi kukkia, mutta niiden jälkeen alkoi synkkä kuusikko. Heidän ystävänsä Saana Kuusenkäpy kyllä asui siellä jossain, mutta paikka oli männynkävyille kovin vieras ja pimeä. Se ei näyttänyt kutsuvalta.

Kävyt katselivat puroa mielteliäinä. Kohta virran myötä heidän luoksensa lipui kaarnavene. Sen kyydissä matkusti tuttu hahmo. Sehän oli Tommi Tammenterho purjehtimassa!

”Heipä hei”, Tommi tervehti iloisesti tunnistaessaan rannalla olevan seurueen ja ohjasi veneensä lähemmäs heitä. ”Onpas yllättävää nähdä teikäläisiä täällä. Minne matka?”

litu on saanut postia Kastanjametsästä. Postikortin houkutteleva kuva saa hänet ja ystävät haaveilemaan matkasta lämpimille maille. Jälleen he päättävät ryhtyä tuumasta toimeen. Mutta matkasta ei tulekaan aivan helppo. Itse asiassa he saattavatkin kokea melkoisen seikkailun!

